

L'ESCRIP TOR

Josep Oliveras



TÍTOL: *L'escriptor*

AUTOR: *Josep Oliveras Cascales, 2022*

COMPOSICIÓ: *HakaBooks - optima, cos 12,5*

DISSENY I FOTOGRAFIA

DE LA PORTADA: *Santi Mayoral*

www.dunasvintage.com

CORRECCIONS

ASSESSORAMENT: *Ricard García*

rgarciagelabert@gmail.com

1a EDICIÓ: febrer 2022

ISBN: 978-84-948122-4-8

DIPÒSIT LEGAL: B 3312-2022

HAKABOOKS

08204 Sabadell - Barcelona

☎ +34 680 457 788

🏠 www.hakabooks.com

✉ editor@hakabooks.com

📘 *Hakabooks*

Queden prohibits, dins dels límits establerts per la llei i sota les disposicions legalment previstes, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, sigui electrònic o mecànic, el tractament informàtic, el lloguer o qualsevol forma de cessió de l'obra sense autorització escrita dels titulars de drets d'autor.

Tots els drets reservats.

AGRAÏMENTS

Per la Raquel, una dona espectacular, lluitadora i valenta que, tot i les moltes dificultats que li han sorgit en aquesta vida, ella sempre tira endavant amb un bonic somriure a la seva boca.

Pels meus pares, ells són l'amor en estat pur, ells són l'amor etern i verdader, ells són l'exemple a seguir, ells ho són TOT en tots els sentits.

Per la meva bessona. La cosa més preciosa, bonica i perfecta que hi ha en aquest món i que he tingut la gran sort de que sigui la meva filla.

Per les meves estimades princeses: la Gisel.la i la Tati.

Per tots els meus bons amics, ells m'ajuden i m'encanten.

I, evidentment, també per TU i per tots els meus fidels, estimats i pacients lectors; gràcies a tots vosaltres aquest somni d'escriure el que em va passant pel cap segueix sent possible a la vegada que es va fent més gran i bonic.

Moltes gràcies a TOTS de tot cor.

Josep

PRÒLEG

Catalunya té uns set milions i mig d'habitants que viuen en una extensió de terreny d'uns trenta-dos mil quilòmetres. Hi ha nou-cents quaranta-set municipis repartits en quaranta-dues comarques. Apart de les quatre capitals i de totes les grans ciutats, Catalunya està composta sobretot per molts pobles, pobles que la majoria són molt petits, fent que molts d'ells siguin uns grans desconeguts fins i tot per la majoria de la mateixa gent de Catalunya.

Aquests petits i de vegades oblidats pobles han passat per diferents èpoques de la seva història, però la veritat és que la majoria d'ells amb el temps han anat perdent més que no pas guanyant i, en molts sentits, això està passant des de fa bastants anys i segurament la culpa sigui per la globalització i capitalisme mundial. És per aquesta causa, i també entre d'altres coses (com també hi podríem afegir el canvi climàtic, la superpoblació mundial i molts més moviments), que el món va canviant, aconseguint per exemple que molta gent hagi de marxar dels petits pobles per anar a viure a les grans ciutats, i això sol passar normalment per tal de trobar feina, gaudir de més bones comunicacions, per estudiar o per poder emprendre algun negoci.

A causa d'aquest fet s'està aconseguint la despoblació de molts d'aquests petits pobles, fent que molts d'ells acabin tenint la meitat de la població que tenien, i aquesta població sigui cada vegada de més edat, ja que el jovent és el que sol marxar. Per culpa d'això, i si no hi ha canvis al respecte, amb els anys molts d'aquests petits pobles corren el risc d'acabar desapareixent.

Els pobles petits també son part de la nostra terra, de les nostres arrels i de la nostra història. Entre tots hauríem de mirar de cuidar tan com puguem aquests pobles i no deixar perdre aquests tresors, ja que la majoria de vegades donem per fet que tot hagi de passar a les grans ciutats, quan normalment sol ser en aquests llocs bonics, tranquils i allunyats de tot i de tothom on solen passar les millors coses de la vida.

Hauríem d'aprendre a estimar i cuidar molt més els nostres pobles ja que ningú ha de dubtar que són uns grans tresors.

«Pinto el meu poble natal, perquè gràcies a ell tinc la vida que tinc i sóc qui sóc» (Juan Lobillo)

«On hi ha amor hi ha vida» (Mahatma Gandhi)

1

EL DESTÍ

Finalment i després de molts dies tancat, el Bernat va decidir sortir de casa i ho va fer totalment a la força, ja que hi tenia un munt de feina a fer, a part d'endreçar tota la casa, la qual feia por de veure de tan bruta i deixada com la tenia. Havia de fer la feina més important i urgent que tenia en aquells moments, que era la d'acabar l'últim capítol del llibre, el qual ja havia d'haver entregat a l'editorial feia algunes setmanes per tal de poder publicar-lo abans del proper Sant Jordi. Però, per culpa de la merda d'any que havia passat, no havia tingut prou temps i molt menys ganes de tirar el llibre endavant, i això que en aquell llibre hi havia moltes expectatives creades: seria el seu tercer llibre i, sobretot gràcies a l'èxit del segon, aquest tothom ja l'estava esperant amb moltes ganes, sobretot l'editorial amb la qual havia signat un contracte molt pretensios amb el

que en principi es beneficiarien, i molt, ambdues parts. De fet, el Bernat va començar a escriure el llibre amb moltes ganes, estava molt motivat i la història que hi volia escriure la tenia molt clara des del primer moment, fent que els primers capítols literalment volessin entre les seves àgils mans i el seu vell ordinador. La història fluïa sola i el llibre pintava realment molt bé... però quan estava més o menys pel mig d'aquella engrescadora història en la qual hi estava totalment immers, i quan tot semblava que anava rodat, la Mariona el va deixar...

Va ser un cop molt dur per ell i, malgrat que en certa manera ja s'ho podia esperar, no va deixar de sorprendre'l, sobretot per la rapidesa i amb la fredor que la Mariona ho va portar tot. Els dos portaven junts deu anys, dels quals en feia set que ella va decidir deixar el seu pis de Sabadell per tal d'anar a viure al pis que el Bernat tenia al poble de Sant Llorenç Savall, ja que el d'aquest era més gran, més ben il·luminat i molt més tranquil que no pas el de la Mariona, que el tenia al caòtic centre de la ciutat; així que en aquells moments els dos van decidir que en aquell pis seria on hi estarien més còmodes. Els primers anys varen ser fantàstics en tots els sentits: sens dubte semblaven la parella perfecta i feliç. Ara bé, els dos últims anys havien començat els problemes entre ells. De no haver-ho fet mai, van passar a tenir moltes baralles i per diversos motius: la Mariona era infermera i tenia diferents torns de feina, fent que per aquest

motiu els dos moltes vegades no coincidissin a casa, doncs el Bernat, a part d'escriptor, era periodista esportiu d'un gran diari, feina d'on li sortia el seu bon sou, ja que amb la d'escriptor ben poca cosa guanyava. Amb la feina de periodista havia de viatjar molt, provocant que hi haguessin setmanes senceres que gairebé entre la Mariona i ell ni es veiessin. Al principi, això els feia estar molt més units, i quan es retrobaven era una autèntica festa, però amb el temps aquest fet va anar aconseguint que la relació s'anés refredant cada vegada més, i així va ser com de mica en mica hi varen haver més baralles i retrets entre ells que no pas bones estones. Va arribar un moment que es barallaven cada vegada més i per qualsevol motiu, semblant fins i tot que en molts moments es fessin nosa l'un a l'altre. Amb el temps, veient-t'ho tot amb perspectiva (tot i que en aquell moment el Bernat no fos capaç de percebre-ho així), es va adonar que segurament el culpable de la majoria d'aquelles baralles fos ell. Estava molt capficat amb el llibre que volia escriure i havia de combinar amb la feina, factor que ben sovint el feia estar molt estressat. Ell mateix es coneixia molt bé, i per tant sabia de l'estrany caràcter que moltes vegades tenia: canviava amb molta facilitat d'humor, tan aviat estava súper eufòric i es volia menjar el món com que es sentia molt deprimat i deia que tot plegat era una merda; de fet ell mateix sempre explicava que tots els escriptors com la majoria de creadors, ja fossin pintors, escultors, músics o qualsevol tipus d'artista, tenien un

punt de bohemis que moltes vegades feia que fins i tot semblessin mig bojós. Deia que, quan els caps d'aquests estaven creant o tenien pensat algun nou projecte creatiu, es tornaven insuportables i de vegades no s'entien ni ells mateixos, fent que els resultés molt difícil d'estar amb algú, i que segurament això era el fet crucial pel qual la relació amb la Mariona era cada vegada més complicada. A partir de cert moment, el Bernat estava cada vegada tan posat amb el seu nou llibre que el seu cap semblava a una olla a pressió que constantment estava bullint. I per això segurament van tenir cada vegada més baralles, que solien començar per qualsevol tonteria i acabaven cada vegada amb més crits i retrets, fent que després d'aquelles baralles es passessin dies sense parlar-se. Així que, finalment, va ser la Mariona qui va decidir tirar la tovallola: ella va intentar entendre'l i posar-se a la seva pell, doncs se'l estimava molt, però cada vegada li costava més tornar a començar i el desgast cada vegada era més acusat, aconseguint que en una d'aquelles innumerables baralles ella digués prou i decidís marxar per sempre més del costat d'en Bernat, deixant a aquest fet un autèntic nyap.

Ell, tot i així, va pensar que aquella fugida segurament seria una rabieta més, una forma de donar-li un ultimàtum. Els primers dies esperava la seva trucada, dient-li que tornava, però no va ser així. Van passar dues setmanes sense tenir notícies d'ella, quan finalment ell va decidir menjar-se l'orgull

i trucar-la; però ella no li va contestar cap ni una de les moltes trucades, ni el munt de missatges enviats durant molt de temps. Al cap d'un mes d'haver marxat, l'única trucada que va rebre el desesperat Bernat va ser la del germà de la Mariona, qui li va preguntar, amb tota la fredor del món, quan podia passar amb una furgoneta que volia llogar per tal de recollir totes les pertinences de la seva germana. El Bernat, intentant aguantar-se el plor, va preguntar per la seva germana, gairebé suplicant si podia parlar amb ella, però el germà de la Mariona, amb la mateixa fredor, es va limitar a dir que ella ja havia decidit que no volia ni parlar ni veure'l mai més.

Va ser llavors quan el Bernat es va adonar realment que la Mariona l'havia deixat per sempre... El germà de la Mariona va venir al cap de dos dies de la trucada, sol, i en menys de mitja hora ja s'havia emportat totes les coses d'ella que havia anat col·locant amb caixes de cartró i en bosses de brossa industrial. L'únic record que havia quedat d'ella a la casa del Bernat era una petita ampolla mig buida de la seva colònia Chanel nº5, que estava dins un racó de l'armari del lavabo, i no va pensar a posar dins les bosses, de manera que aquella ampolleta de colònia va ser tot el que va quedar de la Mariona en aquell pis: el Bernat la va estar olorant durant molts mesos, plorant al tornar-li els molts bons records que li transmetia aquella olor encisadora; no podia parar de culpar-se per haver deixat anar i perdre aquella dona que tan estimava.

El Bernat, des del dia que va marxar el germà de la Mariona amb l'última bossa de les seves coses, es va estar més de mig any sense poder aixecar cap. Es va tancar en banda i es va anar deixant completament, passant setmanes senceres en pijama i sense dutxar-se. Es va deixar una barba tan llarga i mal cuidada que semblava un naufrag abandonat en una illa deserta. Havia demanat una excedència de la feina per tal de poder acabar el llibre, i per tant no havia de sortir a treballar ni enlloc, i fins i tot feia la compra per telèfon, que bàsicament era un munt d'ampolles i llaunes d'alcohol on hi afegia alguna cosa preparada per menjar. Feia la compra un cop per setmana i la botiga li deixava les bosses a la porta, pagant per transferència bancària. Tot plegat va fer que el Bernat es passés mesos seguits sense veure a ningú ni ser vist.

Durant aquells mesos, i degut al consum desmesurat d'alcohol, alguna vegada va tornar a intentar parlar amb la Mariona: li deixava missatges plorant o fins i tot insultant-la pel mal que li havia provocat. Els missatges i tons dels mateixos depenien del moment en que es trobés. La Mariona no el va arribar a contestar mai i fins i tot el va acabar bloquejant perquè no la molestés més.

Li va costar molt assumir-ho però finalment el Bernat es va donar per vençut, decidint que havia d'intentar tornar a tirar endavant i començar de nou. El primer objectiu que es va marcar per tal de poder fer-ho va ser intentar centrar-se de

nou per poder acabar el seu llibre. Va pensar que escriure l'ajudaria a oblidar-la, però no va ser pas així: el fet de forçar-se a escriure va ser tan contraproduent que enlloc d'anar-li bé es va acabar convertint en un martiri. Cada dia es posava el despertador ben d'hora i intentava posar-s'hi, però eren molts pocs els dies en que avançava. Després d'hores d'intentar escriure amb una mica de criteri, moltes vegades ho acabava esborrant tot al rellegir-s'ho i veure que el que havia escrit estava totalment fora de lloc i no servia per res.

Però a base de moltes més hores de les que hagués necessitat en una altra situació normal, finalment va poder anar avançant fins que va arribar a l'últim capítol. Amb molt d'esforç ho havia aconseguit, però per acabar aquell darrer episodi necessitava estar totalment concentrat ja que, com ell sempre deia, el primer i l'últim capítol havien de ser els més importants i rellevants de qualsevol llibre, doncs és al primer capítol que es veu si la narració t'acabarà atrapant i en l'últim on hauria de prevaler la sensació global i deixar sempre un molt bon regust.

Així que finalment, i després de molt temps, va decidir sortir de casa per tal que li toqués una mica l'aire i mirar de carregar piles per poder donar l'última empenta al llibre. Portava tant de temps tancat entre aquelles quatre parets que se sentia totalment dispers i col·lapsat, no era capaç de recordar l'últim dia que havia sortit per la porta del

carrer. A banda de sortir per tal que li donés l'aire també tenia pensat començar a posar ordre de nou a la seva vida: aprofitaria per comprar un munt de coses que ja feia dies que se l'hi havien anat acabant, de fet li feia falta gairebé de tot! Per no tenir, no tenia ni paper de vàter: feia dies que utilitzava els últims tovallons de paper que anava racionant entre la cuina i el bany, de la mateixa manera que també s'anava menjant les últimes llaunes de conserva que encara quedaven de l'última comanda. A partir d'aquell dia va decidir que ja no faria més comandes per telèfon i seria ell qui sortiria a comprar-ho tot, de la mateixa manera que netejaria tot el pis i canviaria els seus hàbits alimentaris i sobretot de begudes.

Així que es va treure el vell i brut pijama que ja formava gairebé part del seu cos, es va afaitar traient-se la immensa barba que duia i finalment es va dutxar. Es va posar el seu xandall preferit del Barça (club on sempre li hagués agradat poder-hi jugar) i finalment va sortir al carrer després de molts mesos de no haver-ho fet.

La primera sensació al trepitjar el carrer va ser la de tornar a respirar aire fresc: feia tant de temps que no ho feia que es va omplir un parell de vegades els pulmons inspirant i espirant tan fort com podia per tal de notar aquell aire fred de l'hivern envaint-lo d'una forta vitalitat. Llavors va decidir anar a caminar una mica abans d'anar a comprar, doncs era molt d'hora i va pensar que estirar

les cames segur que també li aniria bé. Va estar més de dues hores deambulant sense cap sentit pels carrers del poble. Com era molt d'hora gairebé no es va trobar amb ningú i els pocs que es va creuar ni se'ls va mirar. Només volia caminar en silenci i solitud per tal d'anar-se retrobant a sí mateix. Quan va decidir que ja havia caminat prou, i també perquè degut al fred que feia s'estava quedant gelat, va decidir anar a fer la compra a la botiga que fins aquell dia li havien portat a casa, aquella era una de les botigues de tota la vida. En aquells temps hi havia varies botigues petites escampades pels racons del poble, i ell per proximitat i confiança des de sempre havia anat a la que tenia més a prop de casa seva.

Aquella petita botiga es deia Cal Blau, era la típica botiga de poble que amb els anys s'havia anat ampliant però que encara mantenia la seva essència. Hi tenien gairebé de tot, de fet era com un petit súper on, entre d'altres coses, també hi feien pa, però on la seva autèntica especialitat eren els embotits, els quals eren completament artesans i molt ben valorats per tothom, fent que per aquest motiu fins i tot hi anés a comprar molta gent de fora del poble.

El Bernat va entrar a la botiga cargolat pel fred. Havia sortit només amb el xandall sense pensar en agafar cap jaqueta, ja no recordava que en aquell poble a l'hivern hi feia un fred que pelava. A la botiga el varen reconèixer ràpidament:

—Bernat! Quant de temps! Estàs bé? Fa dies que no ens truques per fer-nos la comanda... Ens feies patir, et vam trucar unes quantes vegades i no contestaves. De fet, estàvem a punt de venir a casa teva per tal de veure que tot estigués bé...

—Sí..., gràcies Sra. Fina, tot bé, el problema és que he estat molt embolicat amb el meu nou llibre fent que fins i tot vaig acabar despenjant el telèfon per tal que no em molestés ningú. Els últims dies he estat molt dispers i desaparegut, però ara ja puc dir que ja l'estic acabant i per tant a partir d'ara i si tot va bé tot tornarà a ser com abans. Reconec que he passat una mala època degut sobretot al que em va passar amb la Mariona... però ja ho començo a tenir tot superat i em ganes de tornar a tirar endavant, per cert, i abans no se'm oblidi, us vull donar les gràcies per tot... m'heu ajudat molt tots aquests dies portant-me el menjar a casa.

—I ara, moltes gràcies a tu per ser tan bon client! molt contents de tornar-te a veure i que comencis a tirar endavant.

Llavors el Bernat va agafar un parell de cabassos i es va anar movent per la botiga tot agafant tot el que li feia falta. Va sortir de la botiga carregat com un burro, portava més de cinc bosses de plàstic amb nanses, totes plenes i a punt de rebentar. Els de la botiga, molt amablement, al

ÍNDIX

El destí	11
El tiet	39
Best-seller	51
Fi de l'inspiració	61
Retorn a l'inici	73
El cementiri	83
La policia del poble	97
L'alcalde	113
Tresor nazi	121
Actes d'amor	131
L'habitació secreta	143
Ajuda	151
El capellà	165
El fuster	173
Més problemes	187
Raquel	201
Desenterrament	213
Odi	227
Amor	249
Llum	267
Trempera infinita	279
El poble famós	289
L'inspiració	301
El llibre	307